

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša. Za oznanila plačuje se od četiristopne peti-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnishvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledaška stolba“. Upravnishvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani 26. julija.

Björnsterne-Björnson je človek, ki je zasluž daleč čez meje svoje norveške domovine. Poskušal se je z izrednim uspehom na polji dramatike in lirike, bil je delaven kot časnikar, poganjal se je za norveško republiko, v vsem svojem delovanju pa kazal nenavadno duhovitost in izvirnost in je vsled tega izmed prvih pesnikov evropskih. Sodba iz ust tacega moža ima vedno nekaj pomena in zanimivo je čitati, kako tak mislec sodi o položaji, kako on motri politiško obzorje. Čujmo torej, kako Björnsterne-Björnson piše o položaji in o Rusiji:

„Le pomislimo, da ima Rusija jedva dve stoletji ulogo v zgodovini evropski; car Peter prevzel je vladu 1689. l. Pred Voltairjevo „Histoire de Russie 1769“ znalo se je o njej toliko, kakor o Turčiji. V takem zmislu kakor starejše evropske države je nismo nikdar poznali; velik svoj napredek pripisovati ima temu, da ljudje, katerim je nevarnost pretila, je niti sumili neso in da so drugi dopuščali, da se je pomnoževala, ali jej pa celo pomagali.

Obdana samimi slabimi sosedi, požrla je vse, popolnoma ali pa deloma, Finsko, pribaltijske dežele, več nego pol Poljske, nad polovico Turčije, vso severno in srednjo Azijo do Kitaja na jedni, do Afganistana na drugi strani. Nikdar se ouli, katerim je nevarnost pretila, neso združili na vzajemnem odpor; nikdar neso daleč stanujoči pojmi, da pozneje tudi oni pridejo na vrsto. Tako je šlo od dne do dne.

Dvakrat se je Evropa po nekakem instinktu pred nevarnostjo zjednila na ogromen naskok. Prvič, ko je slavohlepni genij poskusil upogniti jo pod združene vojske Francoske, Avstrije, Italije in Nemčije; drugič, ko so zahodne vlasti sklenile zvezo — velika, a žal posamična misel; takrat šlo je nad Rusijo! Velikanske vojske ukrcale so se v Angliji, Franciji, Italiji in Turčiji samo proti jednemu mestu na Črnega morja poluotoku. Ondu zadeli so tudi ob Rusije silo; izvrstno brodovje zastavilo je to in baltijsko morje, posledica pa je bila: izguba ljudi in imetka na debelo. Učinek na rusko moč pa bi ne bil mogel biti neznatnejši, ko bi bili sovražni poveljniki in admirali s svojimi sablami mahali na vreče z volno napolnjene.

V varni geografični leži, izven vseh, a vender v sredi mej njimi, brez nevarnega sovražnika za hrbtom, s kratko črto, odprto za napade, a dovolj utrjeno in z železnicami, ki drže do vseh nevarnih krajev, — more dolgo časa mirno čakati, drugih neumnosti obračati sebi na korist, more sklepati zveze z nepremišljenimi, ki drug družega pobijajo, a je pri vsem vedno na dobičku, dokler naposled vsega ne dobi, Rusija sama.

Hoče li Nemčija odškodovati se v Franciji, mora najprej Rusiji obljubiti, da bode zadržavala Avstrijo, ko bi Rusi pozneje kdaj hoteli okoristiti se v Turčiji . . .

V resnici Rusija že zdaj odločuje o vojni in miru Evrope . . . Trocarska zveza zakrivala je dolgo časa pravi položaj; zavesa je proč in mi gledamo Bismarcka, plaho iskajočega zveze Italije z Nemčijo in Avstrijo. Rusija mirno sedi, kajti vé, da tudi Italija zahteva nagrade in da more Rusija s Francijo v trenutku nevarnosti Kvirinalu še kaj več ponuditi.

Razloček je le v tem, da gre pri drugih državah — Nemčiji, Avstriji, Francoski — za življenje, pri Rusiji pa le za potrpežljivost. Ako danes ne dobi, dobila bode jutri, kajti tudi jutri čaka drugih ista vojna, ista potreba alijance. Ako se Nemčija združila, dela pač račun brez Rusije.

Kaj pa hoté Rusi prav za pravo? Celi oni, ki to vedo, še povprašujejo; kajti dvomijo na tem, kar čujejo, — dvomijo še, dočim se boje. Orjaka sanje in načrti imajo to srečo v sebi, da se jim redkokdaj veruje; kakor so naravni za njega sile in mladost, tako nenaravno ogromni vidijo se nam starejšim, in ta nevera je mnogokrat uzrok zmagi. Kdo je o svojem času mislil na Petra Velikega oporoko, kdo na zavojevanje Balkana in Carigrada; ali kdo je resnobno mislil, da bode Rusija preko planinskih planjav in puščav prodrla v srednjo Azijo in si vse prisvojila, kaj bode našla na svojem potu do Kitaja na jedni, do Afganistana na drugi strani, da bode imela vojno brodovje v Azovskem morji in da bode gradila železnice do angleških naselbin? — Sedaj imamo očividnih dokazov; sedaj bi skoro verjeli, da je Rusija kakor Indiji tako Kitaju na tilniku. In vender — če bi nam kdo rekel, da Rusija ne

bode odjenjala, dokle ne bode plapolale njene zastave od Kitajskega do Atlantskega, od Severnega do Indijskega morja, di se nam stara vraža vedno jednako mlada in devška, zdi se nam vse to najsmesnejša domišljija, skrajni „nonsens“. Rusi pa so našli izvestno cesto douspehov; glasno namreč pripovedujejo, kaj hočejo, kajti potem jim nihče ne veruje. Pripovedujejo pa sem.“

Björnsterne pravi na dalje o Rusih, da imajo smelost mladosti, a tudi premišljenost modrijanov da ravnajo po hipnih sklepih, a da ob jednom svoj smoter zasledujejo jako hladnokrvno, da hočejo prisvojiti si vso Evropo in Azijo na jednak način, kakor Američanci severno Ameriko itd.

Slavni pesnik ne more zatajevati svoje pesniške domišljije, vender pa je vmes tudi več objektivnih opazek, vse vkupé pa je ukovito, ker nam kaže nazore in mnenja norveških krogov, ki vsaj deloma lahko mirneje presojujejo položaj, ker je njih dežela precej na strani in ne bode tako hitro prizadeta.

Kompromis v državnem jeziku.

II.

Ako bi, recimo, da govorimo naravnost v sodomerila prednost nemškega jezika, in bi drugi narodi ne hoteli ali ne mogli učiti se nemščine, bi ne bili dejstveno jednakopravni z Nemci, ker bi ti sami dospevali do najvišjih mest. Tak privilegij je protiven osnovnim državnim zakonom in protiven državnemu namenu, ki ne dopušča, da bi bili jedni narodi obvezani z enakimi gmotnimi in krvnimi žrtvami, kakor privilegovani narod, ne da bi uživali jednake pravice s tem narodom.

Ako bi pa ti narodi hoteli tekmovati za najvišja mesta s privilegovanim narodom, bi se jim bilo učiti še jednega jezika in bi vsled tega zaostajali za privilegovanim narodom. To pa je zopet proti osnovnim zakonom in namenu države, katera ima poseben in svoj lasten interes v tem, da se ji razvijajo prosto vse moči, vse narodnosti najugodnišim potom.

S te strani se kaže nepriviligovanim narodom dvojna izguba; prvič, da se morajo posebe truditi in

LISTEK.

Mabel Vaughan.

(Roman. V angleškem spisala Marija S. Cummins poslovenil J. P.—ski.)

Drugi del.

Sedmo poglavje.

(Dalje.)

Gospa Parcivalova je znala ceniti priprostop in odličnost ponižnega Mabelinega spremljevalca. In predno so prišli do konca skupne poti, čislal jo je tudi Oven Dovst kot zanesljivo prijateljico, čemur so pritegovali skoro vsi, ki so bili z njo v dotiko prišli. Kaj razumno se je z njim pogovarjala o kmetijstvu, o živinoreji in o poljedelstvu. Pripovedovala mu je mnogo zanimivih in potrebnih reči o življenji v zahodu. Ko jo je naposled vprašal za svet, kako si bi s svojim malim denarjem kmetijo napravil, razkladala mu je vse načrte s tolikim zanimanjem, kot bi bila izurjen posrednik v zemljiščih ali pa bogat začetnik.

Tako je šlo vse srečno in zložno. Mabeli je

bila gospa Parcivalova svetovalka in prijateljica, Oven pa njeni in otrok verni sluga; vrhu tega se je gospa Pattenova zanjo zanimala in preskrbavala jej vse male potrebščine. Tako ni čuda, da je Mabel skoro vzdihovala misleč, kako kmalu se bode morala od teh zvestih in ljubih prijateljev ločiti.

Zadnji večer so skup prebili na krovu neke prekopne ladije. Dečka sta bila šla v sobo spat, in gospa Pattenova je pri njiju čuvala. Oven je na zadnji krmi ladije svobodovoljno pomagal spravljati nekatere zaboje raznega blaga. Gospa Parcivalova in Mabel sta pa na krovu sedeli ter se zadnjikrat mej seboj prijetno pogovarjali.

„Veseli me, da se vam dopada zahodni svet,“ rekla je gospa Parcivalova, „in da vas nikakor ne straši njegov surovi in nerazviti značaj. To so obširne poljane, na katerih se je še razmerno malo izvršilo. Nabajali bodele mnogo, kar bode vam tuje in čudovito ter bode popolnem nasprotovalo vašim predsodkom; a plemenitega duha veseli premagovati ovire in težave; tudi je vsakateri napor gotov svojega plačila v deželi, ki rada slehernu obdelovanje toli obilo povrača.“

„Izbuja mi vso naudušenost,“ rekla je Mabel.

„Stokrat sem na potu čutila, kako rada bi na tem ali onem kraju ostala ter se leto in dan ali še dalje tam mudila; rada bi opazovala napredek, ki se skoro bliskoma kaže in o katerem se od vseh stranij toli čudovita poročila prijavljajo.“

„Recite rajši,“ odvrnila je gospa Parcivalova, „da bi se udeleževala tega napredka ter mu pomagala. Ne mislite, da vas leta ali pa spol izključujejo, da ne bi dejansko uplivali na razvitek in pravo naobraženost onega kraja, kjer se ali začasno ali pa stanovitno nastanete. V katerej deželi je prirodni razvitek toli brezizgleden kot v naši, napor niso nikdar preveliki, da se tudi v duševnem in nrvstvenem oziru razmerno razvija. Morebiti bodeta vaš upliv in vaš izgled obsegala le majhen krog, a ne izpozabite, naj bode vaše okrožje še bolj utesnjeno, da je ženske posebna pravica in naloga, da navadna dela vsakdanjega življenja posvečuje ter krog sebe razširja plemenitejšo čistilnost nego je čistilnost v pustinji mesta zidati in prirodne sile človeški volji uklanjati. Pred vsem, draga! ne mislite, da je vaše življenje v zahodu le pregnanstvo. Zahod je le del naše obširne domovine; morebiti mu je tekom časa usojeno, da postane tudi po svojem

čas zamujati za dgi jezik, drugič, da ravno zaradi tega morajo ostajati v duševnem razvijanju.

Ako se Nemci sklicujejo, da so na pr. že zdaj bolj kulturno razviti nego druge narodnosti, bi potem, ko bi bili z zakonom privilegovani, še bolj razvijali se, v tem ko l drugi narodi toliko bolj zaostajali, nego doslej.

Kolikor je resne v tem, da so Nemci bolj napredovali, nego drug narodnosti v Avstriji, se je to vršilo jedino potom prisvojeih pravic z nemške strani, ker so za se bol, skrbel, nego za druge narodnosti, in ker so usiljevali nemščino drugim narodnostim celo na najnižjih stopnjah narodnega, tukaj torej nenarodnega šolanja.

In Slovani, ki bi se ukloili nemščini kot državnemu jeziku, bi nikakor n mogli nadejati se, da bi kedaj dohiteli razvoj neške narodnosti; oni bi vedno zaostajali za Nemci. Avstriji bi po takem ostal nepremično dvojevrsten razvoj narodov. Nemci bi bili tako rekoč v prvem redu, vsi drugi na rodi pa v drugem ali še nižji razredih.

Vse to je proti namenu države, najbolj take, ki hoče veljati kot država jednakega prava za vse državljane, in še posebe take, ki izrecno hoče varovati jednako pravo tudi pojedinim narodnostim.

Iz te stiske je možno ešiti se državi pravilno jedino le po dveh potih, namreč s tem ali da opusti popolnem misel na prikladnost skupnega jezika, če tudi v najvišjih mejah, ali da podeli drugim narodnostim primerno odškodnino.

Ta odškodnina utegne biti jedino v kulturnih pripomočkih, kajti narodi bi kulturno zaostali, ko bi brezuvetno udali se za skupni državni jezik.

Nemški jezik spada k jeziku civilizovanih velikih narodov. Nemci se pospenjajo jedino s tem in toliko na stopinjo večjih kulturnih narodov, kolikor rabijo skupni literaturni jezik. Oni sami poudarjajo, da zasluži njih jezik prednost državnega jezika v Avstriji jedino zaradi večje kulture nemškega naroda; Nemci sami trdijo, da jeziki slovanskih narodov v Avstriji neso sposobni za državno skupno rabo, ker ti jeziki neso toliko razviti ali pa, ker pripadajo ti jeziki narodom, ki nemajo pomena svetovnih ali velikih narodov.

Po vsem tem se je postaviti Slovanom avstrijskim na jednako kulturno stališče, ako hočejo dostojen kompromis napraviti z Nemci glede na državni jezik. Slovani se morajo pospeti do višje kulture na podstavi jednako velikega, svetovnega jezika.

Ta svetovni jezik pa mora biti Slovanom ruski jezik. Ruski jezik jedino ima analogne lastnosti za veljavo svetovnega jezika, kakeršen je nemški. Jedino s pomočjo ruskega jezika bodo mogli avstrijski Slovani tekmovati z avstrijskimi Nemci, ako podele tem prednost nemščine za državni jezik.

Nemci, ki gotovo nečejo, da bi Slovani za ostali v kulturi, se torej pogovore s Slovani, kako bi se v šole za avstrijske Slovane uvela primerno ruščina kot obvezni učni predmet, in Nemci bodo ob jednem uredili stvari tako, da narodnost Slovanom ne bo v nevarnosti.

Torej predno sklenejo Slovani in Nemci po-

godbo o državnem jeziku, morajo za oboje urediti in ustvariti skupine na podstavi narodne samouprave in potem uvesti poleg drugih predmetov v šole za slovanske učence ruščino kot obvezni predmet.

Jedino tako bodo imeli Slovani poroštvo, da se ohranijo v narodnosti, in da se primerno razvijajo tudi kulturno.

Slovani bodo tudi še potem na škodi, ker se jim bo učiti poleg obtega kulturnega jezika slovanskega tudi nemščine za dogovorjene, zakonom utrjene državne skupne namene, v tem ko se Nemcem tudi nadalje ne bo več učiti kot samo nemščine za državne namene. Nemci ostanejo tudi pod temi pogoji na dobičku in še vedno kot narod, ki bo imel prednost pred drugimi narodnostimi. Ali Slovani jim bodo privoščili ta dobiček, ko se prepričajo, da se jim na podlagi narodne avtonomije ne bo več boriti za svojo narodnost, in ko sprevidijo, da jim bo možno v kulturi s pomočjo ruščine kolikor toliko dotekati kulturne stopinje in kulturne potrebe Nemcev in drugih civilizovanih narodov.

Ob jednem se je Slovanom nadejati, da se s takimi uveti in s tako osnovo poleže tudi mrznja proti slovanskim jeziku onih Nemcev, kateri se zdaj branijo učiti se kakega slovanskega jezika avstrijskih relativno majhnih slovanskih narodnostij.

Kolikor se Nemci že zdaj uče iz raznih namenov ruščine, bodo imeli potem tudi v Avstriji olajšano pot do ruščine, ker se je utegnejo naučiti na pr. na srednjih šolah avstrijskih, kakor se zdaj uče razne narodnosti „deželnih“ jezikov v tako imenovanih „prostih šolskih tečajih“.

Sicer pa je ta dobiček za Nemce samo sekundarna posledica; glavna reč je to, da napravijo oni s Čehi in drugimi Slovani dostojen kompromis, ki ne onečasti ne Slovanov, ne Nemcev, in da s tem dosežejo ono spravo, ki bode pospeševala mir v državi in mej narodi ter ob jednem tudi kulturno tekmovanje na srečo države in pojedinih narodnostij.

Ako se napravi sporazumljenje na taki podstavi, potem naj le začnejo Čehi in Nemci dogovarjati se; prepričani smo, da nihče ne bo zameril Slovanom, da se udajo Nemci proti spodobnim pogojem, kakor so tukaj označeni. Vsi drugi pogoji, ki bi ohetali Slovanom manj, bili bi v nečast Nemcem, Slovanom pa v pogubo. Yporej.

Družbe sv. Cirila in Metoda II. velika skupščina v Trstu dné 19. julija 1887. leta.

(Dalje)

Visoki dostojanstveniki so se pohvalno izrekli o namenu šolske družbe, obljubili po svojih močeh podpirati jo ter se izrazili, naj je društvo priporočeno slovenskemu duhovstvu in po svečeniških vernemu ljudstvu. Kot dokaz naklonjenosti smemo zmatrati milostno tak imenovanje cerkvenih nadzornikov za družbine zavode. Vsled spoštljive prošnje vodstvene imenovalo je prečastito vladništvo Tržaško dne 3. jul. št. 1203 p. n. v. č. gosp. Dragotina Fabrisa, župnika pri sv. Jakobu v Trstu, škofijskim komisarjem pri ondotnem otroškem zabavišči. Mi-

lostljivo knezoškofijstvo Lavantinsko pa dne 6. jul. št. 1412 č. g. Josipa Žičkar-ja, vikarja mestne fare, za naš otroški vrtec pri č. šolskih sestrah.

Da bi vodstvo prečastnim škofijskim dalo zagotovilo, da družba neče nikoli prestopati mej, ki jih predpisuje katoliška morala, opozorilo je z okrožnico dne 19. januarja 1887. vsa podružnična načelnštva, naj bode značaj vseh po njih osnovanih zabav vselej v soglasi z načeli sv. katoliške cerkve, katero okrožnico z družbinimi pravili vred je poslalo prečastnoistim v vednost in blagohotno informacijo. S tem je hotelo ustreči tudi želji, po zastopniku podružnice „Gorenjska dolina,“ izraženi deloma že v lanski veliki skupščini in sploh želji vseh tistih rodoljubov, ki poznajo nazore našega ljudstva in jim je v resnici mar, da bi veselo procvitala za sedanjo dōbo morda najvažnejša vseslovenska ta družba.

Več rodoljubov, bivajočih ob nemški ter laški meji, se je obrnilo do društva, naj ono podpira ondotne šole in tako prepreči kvarno usiljevanje nemške oziroma laške šolske družbe. Ker je uprav vsled tega delovanja v življenje stopila naša družba, je vodstvo radostno zagotovilo dotičnim občinam brezobrestno podporo ali dar pod pogojem, da je in ostane ista šola slovenska; ako bi se pa to prekršilo, morala bi občina mahoma vrniti podeljeno svoto.

Pot do končne uredbe glede podpiranih občin je dokaj dolga, ker imajo ob takih prilikah županijski sklepi prehoditi dotične postavne instance.

Za slučaj kacega preobrata v podpiranih občinah pa mora biti naša družba zavarovana, da ne bi brezuspešno trosila novcev.

Tako je družbino vodstvo po vseh izpolnjenih formalnostih deloma že izplačalo, deloma pa zagotovilo podporo 7 šolam ob jezikovnih mejah ali sicer v krajih, raznarodovanju jako izpostavljenih.

Ker sta dijaški kuhinji v Celji in na Ptuiji dokaj važni za naraščaj slovenskega razumnštva, podpiralo ji je vodstvo na njijino prošnjo s primernim doneskom.

Svojo pozornost je vodstvo obračalo tudi na Koroško, kjer nas, kakor vsi č. skupščinarji veste, čaka najtežavnejše delovanje. Čast vrlim rodoljubom, ondi se že krepko giblieta dve podružnici, kateri sta skoro v enakih spomenicah razodeli svoje želje in potrebe. Uvažajoč njijini prošnji je vodstvo za zdaj ustreglo z določiljativjo več stotin knjig, primernih šolski mladini. — Ker se je tajniku vsled nakupa knjig posrečilo dobiti mnogo gratis-izvodov, ustreglo se je tudi več rodoljubom, ki so za šolako mladino prosili onih po knjigovezu J. Bonaču darovanih molitvenikov ali pa drugih učinih pripomočkov.

Prošeno po več načelnštvih je vodstvo oskrbelo raznih tiskovin (obrazce, pooblastila, prošnje do vlade, imenike za blagajnike, pobotnične obrazce, golicu za vodstveni izkaz . . .), da se s tem olajša uprava in kolikor moči pri vseh podružnicah jednako merna upelje ter se zmanjšajo tudi upravni troški.

Z več rodoljubi ob slovenski periferiji je vodstvo stopilo v dotiko zbog izpeljave društvenih na-

uplivu to, kar je že po svoji zemljepisni legi, namreč središče in srce velikanski republiki.“

„Jaz se že privajam,“ rekla je Mabel, da v zahodu gledam bodočo svojo domovino, kajti to mi bode končno najbrže.“

„Draga! naredite ga za domovino sebi sami in svojej rodovini,“ rekla je gospa Parcivalova, „vsaj ljubite jo, kolikor časa tu bivate ter mu posvetujte najboljše svoje sile. Po tem jedinem načinu napravite si srečno ali hasnovito bivališče. Jaz imam stanovašišča v raznih straneh naše dežele, a težavno bi mi bilo povedati, katero najbolj ljubim. Pred petnajstimi leti sem z možem prišla v te, onikrat še popolnem neobdelane kraje. On je bil jeden izmej prvih začetnikov naobraženosti v tej pokrajini; a precej sprva se mi je unela goreča ljubezen do te zahodne velikanske doline ter se mi je od one dobe vedno živa ohranila. Z veliko radostjo sem večkrat sem dohajala; ker sedaj najbrže v tej obljubljeni deželi svoje življenje sklenem, mi ni več dežela po izvolitvi, temveč prava moja domovina.“

„Ko bi bivali vi le blizu mene,“ rekla je Mabel, „to bilo bi mi na največje tolažilo in po vaših nasvetih se bi hotela vedno natančno ravhati.“

„Draga, štirideset kilometrov na tem delu

sveta ni nobena posebna daljava in tolika je, kolikor morem presoditi, daljava mej zemljiščema vašega očeta in mojega sina. Moja roka je vsled starosti pred kratkim toli oslabela, da ne morem ž njo pisati; a najdem že posrednike, ki mi zvezo z mojimi prijatelji ohranijo; vedno me bode veselilo tudi o vas kaj slišati. Pa lahko noč! Dalje vas nečem za državati, da bi poslušali staro ženo pridigovati.“

Še pred jutrom so dospeli v zahodno, kaj živahno mesto, kjer je bil konec njih skupne poti. Mabel in dečka so se usedli na okorni voz, s katerim so imeli zadnji dan potovati; Oven se je napolnil na drugo stran dežele; gospa Parcivalova pa je naprej odpravila svoje varovance, nato pa je šla k neki prijateljici v mestu, kjer je imela dohod svojega sina pričakovati.

Bil je hladen, deževen in neprijeten večer. Mabel je skoro obupavala, da bode z ugnanimi puhtečimi konji in od hlada in trudnosti onemoglimi otrokoma dospela kedaj do namenjenega kraja; ta se je, vsaj tako se jej je zdelo, ves dan tem dalje umikal, čim dalje so se peljali. Naposled je slišala voznika izpregovoriti vesele besede: „Tam stoji gospoda Vaughana hiša, kjer se luč sveti.“

„Murray! ne jokaj se; skoro smo došli; za

klicala je osrčuj ubogemu jokajočemu otroku. Ta je močno pogrešal ogrinjala gospe Parcivalove in Ovnevega plajšča iz debelega domačega sukna ter se je tresel od mraza, katerega ga je Mabel zamaš se trudila varovati; ker je bil tudi lačen, nezadovoljen in muhast, tožil je grenko ter so močno jokali zadnje pol ure.

„Viš tam-le, onostran reke je hiša starega očeta; skoro bode ta videla njega in strijca Henrika.“

„Jaz ju nečem videti! Jaz črtim ta kraj! Jaz nečem tu ostati!“ stokal je Murray.

„Murray! kaj ne, bolie bode nego se vso noč voziti?“ rekel je Alik z istim potrpnim modrijanskim glasom, s katerim se je mali mož od začetka potovanja vedno odlikoval.

„Tu bode te že morali izstopiti in malo peš iti,“ rekel je voznik, ko je par strelajev od hiše se ustavil; „moja pot drži na to stran k poštni opravilnici, in konji so do konca ugnani, to je pač res.“

Mabel se to ni dala dvakrat reči. Bila je le prevesela, da je enkrat stopila na lastne noge, katera je hrepenenje ponaglilo. Naslednji trenotek je hitela z Murrayem v naročji in z Alikom na strani v mer rečene luči, odprla je nezapahnjena vrata ter je ustopila. Bila je v temnem prehodu ter je hva-

mer, a dotične zadeve še niso toliko dozorele, da bi jih moglo objavljati slavni skupščini.

Pri vseh slovenskih posojilnicah, katerih nekatere so že lepe doneske položile na žrtvenik naši družbi, se je vodstvo zgledovalo z uljudno prošnjo, naj bi se pri sestavljanju vsakoletnih računov blagohotno ozirale tudi na nas. Vodstvo ima sladko nado, da bodo njih rodoljubna ravnateljstva veli kodusno uvaževala to prošnjo ter polagala vsakakoletne darove na domovinski oltar. Na ta poziv so se nekatere posojilnice res že odzvale nekoliko z denarnimi doneski, nekoliko s prijaznimi obeti in zagotovili.

Več vrlih rodoljubov je družbo razveselilo z blagodušnimi darovi. — V prvi vrsti nam je imenovati domoljubnega kapitularja Ljubljanske stolnice g. Andreja Zamejca, ki jo poleg tega, da je postal družbi pokrovitelj, povsod toplo priporoča ter je v njene svrhe nabral že več stotin. Po tem g. kanoniku je tudi neimenovan dobrotnik družbi poklonil 100 gld. Vodstveni prvomestnik, blagajnik in tajnik so se mu na toliki požrtvovalnosti osebno zahvalili. Veleslavna banka „Slavija“ je takoj v začetku pristopila kot pokroviteljica z zneskom 300 gld., a letos dne 14. maja je zopet darovala 200 gld. Izmed pokroviteljev je g. Fran Kalister uplačal 200 gld. Ustanovnik M. Šervicelj 50 gld., M. in A. Truden 50 gld.

Odbor za potovanje v Prago je vso preostalo zalogo „Tisočletnice Metodove“ prepustil družbi, da knjižico ali poprodaja ali razdeli med narod. — Narodni knjigovoz J. Bonač je daroval 50 izvodov različno-vezanih molitvenikov za mladino ter je pri nakupljenih knjigah povrh še odpisal po 30%. — Gospod, ki želi neimenovan ostati, je prepustil družbi 107 izvodov neke knjige, ki jo je vodstvo razposlalo nekaterim podružnicam v razdelitev oziroma v razpečanje.

Poročevalec tem vrsticam je kot izdajatelj „Zbornika na slavo sv. Cirila in Metoda“ namenil dohodek naši družbi ter se je vsled tega upisal med njene pokrovitelje.

Nekaj domoljubov se je tudi v oporokah spomnilo družbe sv. Cirila in Metoda. Pokojni Ljubljanski hišnik in meščan Josip Rozman volil je 100 gld. Magdalena Golob, osebnikarica iz Radovljice tudi 100 gld. Upokojeni duhovnik Primož Šubic v Utovljah na Primorskem zapustil je 100 gld.

Ravnali so pač v zmislu slavnega vladike Slomškega, kateri opisujoč vrlega domoljuba, pravi, da „skrbni za omiko svojih ljudi — svojega naroda — v šoli, cerkvi, in doma. Naj bi njegovi rojaki tudi po njegovi smrti srečno in veselo živeli, jim v korist vrli domoljub tudi svojega premoženja sporoči.“ Naj smem torej tudi s Slomšekom pristaviti: „Takih domoljubov prav veliko nam Bog daj; oni so slava in blagor svoje domovine.“ — In menim, da v zmislu slavnega skupščine govorim, ako se živim dobrotnikom vskliknem: „živeli!“ in pokojnim: „slava, blag jim spomin!“ (Skupščinarji vskliknejo: živeli! slava!)

Prijetna dolžnost je poročevalcu danes iskreno zahvalo izreči slovenskemu časništvu, ki je, stoječ na braniku domovine, že od začetka sem v jedratih člankih priporočevalo našo družbo, da je po-

gnala tako čvrste korenine; osebno pa našima dnevnikom, ki sta vselej tako točno razglašala vodstvene pozive, razpise, poročila itd. — Tem potom naj sprejmo vsa slavna načelnštva, ki so tako požrtvovalno delovala ter tako pomogla k tolikemu razvoju naše družbe po vsem Slovenskem, vodstveno prisrčno zahvalo.

Ako izvestitelj omeni, da je vodstvo — oziroma tajništvo — rešilo čez 500 društvenih listin in poslov, lahko si veleslavna skupščina predloži njegov obširni delokrog.

Nemila smrt, ki nam je v zadnjih letih pokosila najboljše bojovnike, tudi našim družbenikom ni prizanesla. Ni Vam moči vseh naštetih; med našimi člani je pobrala prvobornika našega štajarskega Alojzija Gregoriča, odvetnika v Ptui; Ivana Pribošiča, vojnega kurata v Ljubljani, župnika Antona Zorca, načelnika Mokronoške podružnice. Bodi jim blag spomin!

Slavna skupščina! Vodstvo si je v svesti, da ga čaka še veliko važnih in teško izpeljivih zadev, a s pomočjo božjo, slavnih podružničnih načelnikov in posamnih zavzetih rodoljubov bližali se bomo zmira bolj svojemu vzvišenemu smotru:

Slovenska šola slovenski mladini!

V to ime danes vodstvo slovesno pozivlje vse slovenske domorodce, da vsak pripomaga po svoji moči in v svojem krogu v doseg tega, po čemer koprni vsako pravo slovensko srce. Osebno rodoljubi na mejah zemlje, ki je zdaj še naša, naj bodo pozorni ter naj čuvajo mladino slovensko...

In v tem oziru naj smem zaključiti z besedami slavne naše avstrijske himne:

„Trdno dajmo se skleniti:

Sloga pravo meč rodi;

Vse nam bo lahko storiti,

Ako združimo moči“ —

in naj zakličem s pesnikom-velikanom:

„Na delo torej, ker resnobni so dnovi,

A delo in trud nam nebó blagoslovi!“

na priprošnjo naših zavetnikov sv. Cirila in Metoda. (Naudušen, dolgočrajni „živio“ in „slava“-klici, občno odobravanje)

Prvomestnik vpraša: da li ima kdo k izvestju kaj opomniti?

Ker se nikdo ne oglasi, omenja, da je vodstveni blagajnik dr. J. Vošnjak zbog bolehnosti zadržan, ter da ga bo nadomestoval nadzornik Ivan Zagorjan. (Dalje prib.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 26. julija.

Ministerstvo bogočastja in nauka razpisalo je tri nagrade za najboljše patrijotične spise za mladino. Češki listi se pritožujejo, da se zahteva, da morajo dotični spisi biti nemški. Ne zdi se jim pravično, da se za nemške spise za mladino dovoli iz državne blagajnice 3000 gld., za nemške pa nič.

V okrajih Rudki v **Galiciji** navstali so iz gredi med kmetiskim prebivalstvom zaradi upeljave novega cestnega zakona. Med kmeti se agituje, da hoče gospodstva uvesti tlako, kar je vzrok nevolji. Žandarmi morali so z orožjem delati red in so jednega kmeta ubili, tri pa smrtno ranili, drugi so pa

jim ušli v gozde. Začela se je že sodnijska preiskava.

„Pester Lloyd“ priporoča, da bi se Madjari bolj učili balkanskih jezikov, tudi srbsčine in bolgarščine, in da bi se v **ogerskih** trgovskih šolah bolj gojili balkanski jeziki. Znanje balkanskih jezikov, zlasti v trgovini, bode velike važnosti, ko bodo dodelane orijentske železnice.

Vnanje države.

„Pester Lloyd“ misli, da **Bolgari** sedaj najboljše storé, ako proglasé nezavisnost. Turčija bode sicer protestovala in velevali tudi novega stanja ne bodo pripoznale, toda vojna se najbrž ne bode začela. Nevarnost bi še le nastala, ko bi proglasili Battenberžana kraljem. V tem slučaju bi pa Rusija več stvari mirno ne gledala in prišlo bi do vojne.

Črnogorski in **turški** mejni komisariji so se sporazumeli o urejenju meje v Beranskem okraju. Konvencija, ki se je ad referendum podpisala, predložila se bode sultanu.

V provincijah Armenija in Kurdistan bili so poslednji čas krvavi boji med kurdske rodovi in le s težavo so **turške** čete napravile red. Močno rod Hamavend je opustošil velik del dežele Mossul. V pokrajini Wan bil je boj med kurdskim rodom Haideron in perzijsko-kurdskim rodom okraj meje. Ti boji pa niso brez pomena, ker so blizu ruske in perzijske meje in bi lahko dali povod kakim pritožbam Rusije ali Perzije. — Pa tudi v evropski Turčiji ni vse popolnem mirno. Blizu Ismidta naseljeni Čerkesi in Georginci so se sprli med soboj in navstali je hud boj. Turška vlada je vsled tega vse čerkeske in georginske naseljence iz tega kraja pregnala v Azijo.

V nedeljo je **francoski** minister Spuller pri odkritju kipa Armonda Carrela v Rouenu v dolgem govoru posebno priporočal jedinstvo republikancev in poudarjal, da sedanja vlada ne želi vednih preprirov, ampak reform in pomirjenja. Nekoliko navzočnih je protestovalo proti ministrovim izjavam, večina jim je pa pritrjevala.

Več liberalnih članov **angleškega** parlamenta je irskemu vodji Parnellu na čast priredilo banket. Parnell je pri tem banketu proslavil v lepem govoru Gladstonovo politiko, ki je jedina sposobna ustanoviti jedinstvo in mir med Anglijo in Irsko. Novi posilni zakoni za Irsko so nepotrební, ker so baš sedaj zločini na Irskem jako redki. Zlasti se bode pokazalo, da so vsi izimni zakoni odvisni, ako bode irski agrarni zakon vsprejet v tej obliki, kakor je obetal Salisbury. Izimni zakoni le dokazujejo, kako znajo konservativci čas tritati. Parnell se nadeja, da se na Irskem ničesar ne bode prigodilo, kar bi utegnilo pomanjšati zaupanje liberalcev v irski narod.

Domače stvari.

— (Posebni češki vlak na Bled) odpeljal se bode v četrtek dne 11. avgusta ob sedmih zjutraj; posebni vlak v Postojino pa v petek dne 12. avgusta o polu devetih dopoldne. Kedor bi želel spremljati brate Čehe z jednim teh vlakov, naznani naj to vsaj do 8. avgusta v pisarni banke „Slavije“, trgovinskoobrtne zbornice ali pa v pisarni odvetnika dr. Ivana Tavčarja, da se bode moglo o pravem času skrbeti za zadostno število železničnih voz.

— (V vojašnicah Ljubljanskih) bile so včeraj popoldne od 3—5. ure preiskave po vseh sobah. Kakor se govori, iskali so socialističnih in enakih spisov, česar pa ne verujemo, ker smo za trdno prepričani, da jednega gradiva pri našem polku ni.

tala po notranjih durih. Kar so se duri nenadoma odprle in z veselimi klicem postavila je Murraya na tla ter je začudenega brata objela.

Ko bi bil Mabelin duh na mestu Mabele same, ne bilo bi nikakor večje začudenje in osupljenje. Gospod Vaughan je sedel pri ognju na stolu z ročaji ter se je ozrl, ko je Henrik nje ime izgovoril. Pred seboj zagledavši hčer obledel je; dvakrat je skušal s stola ustati ter se je potem zgrudil, kot bi ga bila hipna omotica prevzela; velo obličje je izrazovalo globoko žalost.

„Mabel tu!“ vskliknil je.

Počnila je tik njega na tla ter roke naslonivši mu na kolena zrla resnobno v obraz. „Da, oče, Mabel in dečka.“

„Alik! Murray! Kaj to pomeni?“ klical je stari mož silno razdražen, — „in njiju mati?“

Sledil je molk, — dolg, dolg molk — nikdo ni govoril. Alik je pobesil glavo, Murray pa je splazil se k ognju ter se je jokal.

„Njiju mati, Mabel, kje je?“ vprašal je gospod Vaughan znova s skrbnim glasom.

„Oče, na tem svetu nimata več matere,“ odgovorila je Mabel šepetaje.

Žalostni oče pobesi glavo. Pristopivši je Henrik

Mabeli vzel klobuk z glave, pogladil je lase z roko ter jo je naglo poljubil in šel na drugi konec sobe, da bi svojo razvnetost in ginjenost zakril. Mabel pa je ustala ter v ogenj zrla.

„Kaj je mrtva? Kako se je to zgodilo? kedar je umrla? Kje?“ vprašal je gospod Vaughan naposled z zahlapnim glasom.

Mabel je na kratko in priprosto vse povedala.

Gospod Vaughan se je oprijemal za ročaja stolna, kakor bi opore potreboval; tudi Henrik se je vrnil ter opazoval Mabelino obličje in poslušal povest. Sedaj pa sedaj je ta ali oni skrbno kaj poprašal. Naposled je bila med vzdihovanjem končana žalostna povest. Sledil je drug dolg, molk, kateri je le jok Murrayev pretrgoval. Temu so sledila razna vprašanja. Mlada trudna potnika, dolga težavna pot, grenke izkušnje Mabeline, nevarnosti in nadloge ubogih dečkov, njiju sedanje potrebe, o vsem tem so vrstoma premišljevali in se pogovarjali. Ker je Murray glasno tožil, da ga zebe in da je lačen, naložil je Henrik več drv v levo ter potrebnega poskal v jedni shrambi. Pri njegovem dobrem gospodarstvu je bistroumna Mabel naglo vse pripravila, da so došleci bili za to noč prijetno preskrbljeni.

„Mabel, kako si se pa na to zmislila, da si sem došla? vprašal je gospod Vaughan, ko sta bila dečka povečerjala in odšla spat.

„Oče, vedela nisem, kaj drugega bi počela,“ odgovorila je priprosto.

Ista žalost povrnila se mu je na obličje, katero je bilo prvo naznanilo njenega dohoda izbudilo. Na stolu se je nemirno premikal semtertja ter oziral se po golih belih stenah in po redki hišni opravi jedine svoje sobe; potem jo je nekako ponosno in nekako žalostno pogledal ter tužno rekel: „Draga! to ni tebi primeren kraj. Rad bi te bil rešil.“

Mabel je jako žalilo, da je blezo toli hudo občutil, da mora ljubljeno hčer v toli stesnenih razmerah sprejeti; zato mu je nemudoma izrekla, kako zelo zadovoljna in vesela je, da sme z njim v zahodni pokrajini bivati. Segel je v besedo, z glavo majal nemirno in nezadovoljno ter še enkrat se po sobi oziraje rekel: „Oh, dobro! za nekaj časa bode morebiti že šlo — jeden teden ali kaj takega, dokler ne uravnam svojih zadev.“

(Dalje prib.)

— (Kranjska eskomptna banka v likvidaciji) izplačuje od danes naprej svojim upnikom ostali del njih terjatev. Obresti se bodo pozneje izplačevale.

— (Gimnazija v Beljaku) imela je v preteklem šolskem letu 156 dijakov, mej njimi je bilo le 14 Slovencev.

— (Iz Bolca) 25. junija: Nadvojvoda Albrecht obiskal je na svojem potovanju prišedši s Koroškega danes našo trdnjavo ter se potem vrnil zopet čez Predel. — Kakor se nam javlja z druge strani, prišel je včeraj nadvojvoda Albrecht nepričakovano tudi v Naboret (Malborghetto) ter ogle daval tamošnje utrdbе.

— (Toča,) ki je bila preteklo soboto v Bolci in v Zilski dolini, segala je preko Savinjske doline do Rogatca, kjer je jako gospodarila. Debela je bila kakor kurja jajca, uničila je vinograde in polja, in prouzročila veliko škodo. Vihar razkril je več streh, podrl več dimnikov, bil sploh tako grozen, da se kaj jednegega še ne pomni.

— (Okrajni zastop slovenjograški.) Cesar je potrdil izvolitev g. J. Rogine načelnikom, g. dr. Jurija Hrašovca, odvetnika v Slovenjem Gradci, načelnika namestnikom slovenjograškega okrajnega zastopa.

— (Okrajni zastop v Brežicah) volil je dne 20. t. m. svoj odbor. Voljeni so: Ig. Schnidderšič načelnikom, Gustav Delcot namestnikom, grof Ig. Attems, Gustav Delcott, dr. Guido Srebre, Alfred baron Moscon, Vincencij Sorčič in J. Janežič odborniki.

— („Pripovedka o Vetru.“) Češka narodna pravljica. Spisala Eliška Krásnohorská. — Še sedmimi slikami. Z dovoljenjem pisateljčinim poslovenil H. Podkrajšek. V Ljubljani. Založila „Narodna Šola.“ Natisnila Klein in Kovač. 1887. 66 str. — Tako se imenuje najnovejša knjiga, namenjena mladini naši. Gospica Eliška Krásnohorská je v Čehih na dobrem glasu; prav je torej storil gosp. Podkrajšek, da nam je preložil lepo povest priznane te pisateljice. Prevod se bere gladko; vidi se, da da je gosp. prelagatelj mnogo pilil, predno je šla knjižica v tisk; nekatere malenkosti bi si želeli drugače. Da je g. Podkrajšek svoj prevod razdelil na poglavja, česar izvirnik nema, to odobrujemo jako, otroškemu ukusu prija taka razdelitev. Knjižica krasi sedem slik, katere je gospica pisateljica brezplačno posoditi blagovolila; sploh je knjižica jedna najličnejših v mladinski književnosti naši. Ker jej je cena vender nizka (25 kr., po pošti 5 kr. več), zato „Pripovedko o Vetru“ živo priporočamo vsem prijateljem mladine, katerim je do tega, da dobi mladina naša primerne, srce blažечеge berila.

— (Razpisana) je služba učitelja in vodje na jednorazrednici na Breznici. Plača 450 gld., službena priklada 30 gld. in stanovanje. — Dalje služba učitelja in vodje na jednorazrednici v Mošnah. Plača 450 gld., službena priklada 30 gld. in stanovanje. Prošnje do 8. septembra.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Carigrad 26. julija. Krečansko narodno sebranje včeraj zopet pričelo zasedanje. Na Kreti vse mirno.

London 26. julija. V dolnji zbornici izjavil Fergusson, da ni nobenega povoda, verovati v Stanleja smrt. — V gorenji izjavil Salisbury, da je sedaj manj upanja nego kdaj, da bi se sestavilo mejnarodno sodišče, katero bi reševalo mejnarodna preporna vprašanja. Dotični predlog se je vsled te izjave umaknil.

Dunaj 25. julija. „Politische Corresp.“ ima znamenit dopis iz Peterburga, ki javlja, da se v tamošnjih diplomatskih krogih poravnanju afganskega vprašanja velika važnost pripisuje. Po gotovih razlogih se sklepa, da se bodeta Rusija in Anglija gledé evropske politike še bolj zblíževali in da se bode ta preobrat gledé odnošajev mej Anglijo in Rusijo v kratkem pokazal. Rešitev afganskega vprašanja bila je še pred kratkim zelo problematična, ker sta vojno ministerstvo in načelnik azijskemu oddelku, Sinonjev, nasprotovala. Še le ko se je z najvišjega mesta poseglo v pogajanje, doseglo se je soglasje.

Razne vesti.

— (Vročina v Ameriki.) Nekako tolažilno je pri sedanjí vročini za nas, ako čitamo,

kaka silna vročina da muči ljudi v Ameriki. Trideset let že ni bilo v Ameriki tolike vročine in vesti se množé, da je tu ali tam toliko ljudij vsled vročine umrlo. „Times“ imajo telegram iz Filadelfije, da je preteklo soboto zbok strašne vročine veliko ljudij pomrlo. V Pittsburgu kazal je barometer 101° Fahrenheit (blizu 48° C.); šest osob umrlo je za solnčarico. V Washingtonu so imeli 99° in dva mrtva, v Baltimore 99° in 6 mrtvih, v St. Louis 107° in 100 slučajev solnčarice, izmed katerih 17 s smrtnim izidom, v Louisville 99½° in 8 mrtvih, v Chicagu 102° in 18 mrtvih, v Filadelfiji 100½° in v dveh dneh 35 mrtvih za solnčarico.

Migljaj uradništva. V velikem delu sedeče življenje je največkrat vzrok bolestim v želodci, na jetrih, zlatej žili, zasedenju krvi itd., katerim boleznim sigurno odpomore Moll-ov „Seidnitz-prašek“. Skatljica 1 gld. Vsak dan ga razpošilja proti poštnemu povzetju A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 9 (19—5)

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha in da dobé vse številke.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „

Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Naročuje se lahko z vsakim dnevom, a h kratu se mora poslati tudi naročnina, drugače se ne oziramo na dotično naročilo.

Upravišтво „Slov. Naroda“.

„LJUBLJANSKI ZVON“

stoji (192—89)

za vse leto gld. 4.60; za pol leta gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Tuji:

25. julija.

Pri **stanu**: Danzer, Singer, Oserš, Bing, Ortony, Lepoy z Dunaja. — Wesits iz Belgrada. — Weiss iz Budimpeste. — Kohn iz Stofoka. — Sauer iz Velike Kaniže. — Kolussi iz Siska. — Mier iz Althofena. — Wohl iz Nemškega. — Form iz Genuve. — Poli iz Bologne. — Arousohn, Schulmaieriz Trsta. — Poschak iz Pulja.

Pri **restorani**: Obach, Fischer, Hoffmann, Theimer, Horawitz, Schwingenschlögl, Kober Zolf, Lamprecht z Dunaja. — Bursik, Hanuš iz Plzua. — Weiss iz Trsta. — Stern iz Gorice.

Pri **južnem kolodvoru**: Klimerer z Dunaja. — Wallner iz Grada. — vitez Hampl iz Kranja. — Sisterl iz Trsta.

Pri **avstrijskem cesarji**: Spindler s Ptuja. — Gabrielčič iz Gorice.

Umrli so v Ljubljani:

25. julija: Avgust Wusser, železniškega čuvaja sin, 6 tednov, Travnjske ulice št. 5, za jetiko.

V deželnej bolnici:

24. julija: Pavlina Schütz, parfumistinja, 42 let, Poljska cesta št. 42, za osepnicami.

Poštnе zveze.

Prihod v Ljubljano.

Iz **Novega mesta** vsak dan ob 2. uri popoldne.
Iz **Lukovce** vsak dan ob 5. uri 25 minut popoldne.
Iz **Kočevja** vsak dan ob 6. uri 20 minut popoldne.
Iz **Kamnika** vsak dan ob 9. uri 5 minut popoldne.
Iz **Polhovega grada** in **Dobrove** vsak ponedeljek, sredo, petek in soboto ob 9. uri 15 minut popoldne.
Iz **Iga** vsak dan ob 8. uri 30 minut zjutraj.

VIZITNICE

priporoča

NARODNA TISKARNA

v Ljubljani.

BRATA EBERL

prodajata najboljše in najočnejše

oljnate barve, lake in firneže

lastnega izdelka, na debelo in drobno, nadalje

prstene in kemične barve in čopiče ter vse v njihino stroko spadajoče blago.

(87—130)

LJUBLJANA. Za frančiškansko cerkvijo, v hiši gospoda J. Vilhar-ja hiš. št. 4. **LJUBLJANA.**

Meteorologično poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
25. julija.	7. zjutraj	735-26 mm.	15 0° C	brezv.	megla	
	2. pop.	732-85 mm.	26 4° C	sl. szh.	jas.	0-00 mm.
	9. zvečer	732-46 mm.	19 8° C	sl. vzh.	d. jas.	

Srednja temperatura 20-4°, za 0-8° nad normalom.

Dunajska borza

dne 26. julija t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	81-45	81-35
Srebrna renta	82-85	82-50
Zlata renta	113-15	112-80
5% marcna renta	96-60	96-55
Akcije narodne banke	883-—	882-—
Kreditne akcije	281-70	281-60
London	125-60	125-70
Srebro	—	—
Napol.	9-95	9-96½
C. kr. cekini	5-92	5-93
Nemške marke	61-92½	61-70
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	130 gld. 25 kr
Državne srečke iz l. 1864	100	163
Ogerska zlata renta 4%	101	10
Ogerska papirna renta 5%	87	35
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	50
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	119
Zemlj. obd. avstr. 4½% zlati zast. listi	125	—
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	100	25
Kreditne srečke	100 gld.	178
Rudolfove srečke	10	20
Akcije anglo-avstr. banke	120	105
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	227	30

Trgovsk pomočnik

vsprejme se z dobrimi pogoji. Kje pove upravišтво „Slovenskega Naroda“ pod št. 500. (519—1)

V „Narodni Tiskarni“ v Ljubljani prodajajo se

Jurčičevi zbrani spisi po znižani cení.

- 1. zvezek:** Deseti brat. Roman.
- 2. zvezek:** I. Jurij Kozjak, slovenski janičar. Povest iz 15. stoletja domače zgodovine. — II. Spomini na deda. Pravljice in povesti iz slovenskega naroda. — III. Jesensko noč mej slovenskimi polharji. Črtice iz življenja našega naroda. — IV. Spomini starega Slovence ali črtice iz mojega življenja.
- 3. zvezek:** I. Domen. Povest. — II. Jurij Kobila. Izvirna povest iz časov lutrovske reformacije. — III. Dva prijatelja. — IV. Vrbani Smukova ženitev. Humoristična povest iz narodnega življenja. — V. Golida. Povest po resnični dogodbi. — VI. Kozlovška sodba v Višnji Gori. Lepa povest iz stare zgodovine.
- 4. zvezek:** I. Thotapee. Povest iz domačega življenja kranjskih Slovencev. — II. Grad Rojinje. Povest za slovensko ljudstvo. — III. Klošterski žolnir. Izvirna povest iz 18. stoletja. — IV. Dva brata. Resnična povest.
- 5. zvezek:** I. Hči mestnega sodnika. Izvirna zgodovinska povest iz 15. stoletja. — II. Nemški valpet. Povest. — III. Sin kmetijskega cesarja. Povest iz 16. stoletja. — IV. Lipe. Povest. — V. Pipa tobaka. Povest. — VI. V vojni krajini. Povest.
- 6. zvezek:** I. Sosedov sin. — II. Moč in pravica. — III. Telčja pečenka. Obraz iz našega mestnega življenja. — IV. Bojim se te. Zgodovinska povest. — V. Ponarejeni bankovei. Povest iz domačega življenja. — VI. Kako je Kotarjev Peter pokoro delal, ker je krompir kradel. — VII. Črta iz življenja rolitnega agitatorja.

Zvezek po 60 kr., eleg. vezan po 1 gld. Pri vnanjih naročilih velja poština za posamični nevezani zvezek 5 kr., za vezani 10 kr.

Dijaki dobivajo Jurčičeve „Zbrane spise“ po 50 kr. izvod, ako si naročé skupno najmanj deset izvodov.

Prodajajo se v (79—36)

„NARODNI TISKARNI“ v Ljubljani,

Kongresni trg, Gledališka stolba.

